

Sygn. akt **IV Ka 868/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędzierski

Protokolant sekr. sądowy Ewelina Rajska-Krusik

przy udziale Pauliny Leprince - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2023 r.

sprawy **A. M. c. W. i J.**, ur. (...) w B.

oskarżonej z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 16 maja 2023 r. sygn. akt XI K 565/22

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- ustala, że oskarżona nie popełniła przestępstwa na szkodę D. Ł. (1) a wymierzoną oskarżonej karę pozbawienia wolności obniża do 3 (trzech) lat (punkt 1),

- orzeczoną wobec oskarżonej karę łączną pozbawienia wolności obniża do 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy (punkt 5),

- eliminuje orzeczenie o obowiązku naprawienia przez oskarżoną szkody na rzecz D. Ł. (1) (punkt 7);

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. W. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę (...),20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 868/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 16 maja 2023 r., sygn. XI K 565/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Obrońca oskarżonego wyrokowi zarzucił odnośnie jego punktu 1:</p> <p>1. w zakresie w jakim dotyczy czynu wobec W. K. (1) - obrazę przepisów postępowania, tj. art 410 kpk w zw. z art. 7 k.p.k poprzez uznanie, że oskarżona dopuściła się przestępstwa wobec tej pokrzywdzonej wskazanego w pkt.1 aktu oskarżenia, podczas gdy wizerunek sprawczyni wytypowanej w toku postępowania przygotowawczego w oparciu o nagrania monitoringu z uwagi na założoną przez nią maseczkę nie jest wystarczający do uznania, że osobą tą jest oskarżona, pokrzywdzona nie rozpoznała sprawczyni na przedstawionych jej zdjęciach, zeznania pokrzywdzonej złożone na rozprawie odnośnie rzekomego rozpoznania oskarżonej jako sprawcy są niewiarygodne, a opinia osmologiczna jest jedynie poszlaką wskazująca na oskarżoną jako na sprawczynię, co nie pozwala na jednoznaczne wskazanie oskarżonej jako na winną popełnienia tego czynu;</p> <p>2. w zakresie w jakim dotyczy czynu wobec D. Ł. (1)- obrazę</p>	# zasadny
2		# częściowo zasadne
3		# niezasadne
4.		

	<p>przepisów postępowania, tj. art 410 kpk w zw. z art. 7 k.p.k poprzez uznanie, że oskarżona dopuściła się przestępstwa wobec tej pokrzywdzonej, podczas gdy wizerunek sprawczyni wytypowanej w toku postępowania przygotowawczego w oparciu o nagrania monitoringu z uwagi na założoną przez nią maseczkę nie jest wystarczający do uznania , że osobą tą jest oskarżona, pokrzywdzona nie rozpoznała sprawczyni na przedstawionych jej zdjęciach ani na rozprawie , a rysopis sprawczyni przedstawiony przez pokrzywdzoną jest niewystarczający do uznania, że dotyczy on z wysokim prawdopodobieństwem oskarżonej;</p> <p>3. w zakresie w jakim dotyczy czynu wobec I. S. (1) - obrazę przepisów postępowania, tj. art 410 kpk w zw. z art. 7 k.p.k poprzez uznanie, że oskarżona dopuściła się przestępstwa wobec tej pokrzywdzonej, podczas gdy jedynym dowodem wskazującym na sprawstwo oskarżonej jest opinia osmologiczna;</p> <p>4, w zakresie w jakim dotyczy czynu wobec Ł. L. (1)- obrazę przepisów postępowania, tj. art 410 kpk w zw. z art. 7 k.p.k poprzez uznanie, że oskarżona dopuściła się przestępstwa wobec tej pokrzywdzonej, podczas gdy jedynym dowodem wskazującym na sprawstwo oskarżonej jest opinia osmologiczna.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad.1,3,4. Zarzuty niezasadne.</p>		

Brak jest podstaw do skutecznego postawienia Sądowi zarzutu obrazy wskazanych przepisów postępowania.

Niezasadnie powołuje się obrońca oskarżonej na naruszenie przez Sąd I instancji art.410 kpk.

Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę aktu oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają.

Zasada określona w art.410 kpk obowiązuje także strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać go na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z 30 lipca 1979r, III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43 i z 5 listopada 1997r V KKN 62/97 Prok. i Pr. 1998/2/13).

O naruszeniu tego przepisu może być zatem mowa jedynie wtedy, gdy sąd orzekający pominie jakąś okoliczność ujawnioną w toku rozprawy lub oprze ustalenia faktyczne na okoliczności w toku rozprawy nie ujawnionej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 1997r, IV KKN 103/96 Prok. i Pr. 1997/10/12).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przedmiotem rozważań Sądu I instancji były wszystkie dowody przeprowadzone i ujawnione w toku przewodu sądowego, oceniane z taką samą wnikliwością i starannością. Skoro więc Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności i przeprowadzonych dowodów nie można skutecznie stawiać mu zarzutu naruszenia art.410 kpk.

Tymczasem dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie nie stanowi naruszenia art.410 kpk, co jednoznacznie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 czerwca 2002r V KKN 34/01 (vide: Lex 53912; por. też R.A. Stefański, Komentarz do art.410 kodeksu postępowania karnego). W tym aspekcie nie budzi wątpliwości ocena dowodów dokonana przez Sąd.

Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazał w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.).Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosił w związku z oceną czynów zarzucanych oskarżonej, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na

kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że obrońca tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonywalności, nie przedstawił. Wbrew jego twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżona swoim zachowaniem zrealizowała znamiona przypisanych jej czynów na szkodę W. K., I. S. i Ł. L.. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżącego całkowicie traci swą przekonywalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątpienia pozwalała Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacja nie dostarcza dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością jej uwzględnienia we wskazanym zakresie a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, ów środek odwoławczy zawiera jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nim argumenty mają

charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów.

Tymczasem ocena zebranych w sprawie dowodów, a więc wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadków, opinii biegłego i dokumentów dokonana została przez Sąd Rejonowy z należytą starannością i wnikliwością, nie zawiera błędów natury logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. W tej części w pełni przekonuje argumentacja Sądu zawarta na str. 2-6 uzasadnienia, gdzie Sąd wskazał powody takiej a nie innej oceny dowodów, sąd odwoławczy powołuje się na nią nie dostrzegając powodu jej ponownego powielania.

Odnosząc się zaś wprost do argumentów zawartych w apelacji obrońcy:

- z punktu widzenia treści przepisu art. 7 k.p.k. dopuszczalne jest oparcie ustaleń o sprawstwie na jednym tylko dowodzie z ekspertyzy osmologicznej, niemniej jednak obowiązkiem sądu jest szczegółowe zbadanie, czy dowód ten z metodologicznego punktu widzenia przeprowadzony został w nienaganny sposób, a więc taki by możliwa była pełna jego kontrola (V KK 18/05 - wyrok Sądu Najwyższego OSNwSK 2005/1/1457 z dnia 28 lipca 2005 r.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1999 r., sygn. akt V KKN 440/99, OSNKW 1999, z. 11-12, poz. 76 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2003 r., sygn. akt III KKN 465/00, LEX nr 75378); a zatem w sferze teoretycznej, w świetle teorii swobodnej oceny dowodów, stanowiącej kontrapunkt dla teorii formalnej oceny dowodów, nie

można wykluczyć tego, iż skazanie oparte będzie na jednym tylko dowodzie obciążającym,

- dowód osmologiczny nie daje jak dotąd takiego przekonania jakie może wynikać np. z badań daktyloskopijnych czy badań DNA, stąd w orzecznictwie wskazuje się na potrzebę zachowania daleko idącej ostrożności w opieraniu orzeczeń wyłącznie na tym dowodzie; nie dyskredytując go należy zatem dowód ów in concreto poddawać wnikliwej analizie, z uwzględnieniem pozostałego materiału dowodowego,

- dowód osmologiczny jest pełnowartościowym dowodem w postępowaniu karnym, zasługującym na korzystanie z niego stosownie do zasad analizy kryminalistycznej jak inne dowody i na podobne przyjmowanie informacji z niego wynikających,

- w literaturze i judykaturze zwraca się też uwagę na dwa aspekty dowodu z opinii osmologicznej:

- pierwszy wiążący się z faktem, iż w aktualnym stanie wiedzy i praktyki ekspertyzie osmologicznej nie sposób nadać waloru niepodważalnego dowodu prowadzącego do identyfikacji indywidualnej (vide wyrok Sądu Najwyższego z 5.11.1999 r. V KKW 40/99 OSNKW z 1999 r. poz. 76, wyrok Sądu Najwyższego z 30.01.1998 r. NKKW 44/97 Prok. i Pr 1998 r. nr 6; J. Widacki "Kilka uwag o identyfikacji zapachów ludzkich..." *Palestra* 1998 nr 11-12; T. Hanausek: *Meandry osmologii "Palestra" 1998 nr 1-2 s. 41*),

- drugi odnoszący się do samej istoty wniosków wynikających z ekspertyzy osmologicznej -

zapachowy ślad czyjejś obecności na miejscu zdarzenia bądź na przedmiocie bezpośrednio z przestępstwem związanym nie może być automatycznie traktowany jako niepodważalny ślad przesądzający o winie;

- dowód ten - jak każdy dowód w procesie karnym - podlega ocenie sądu, także w zakresie prawidłowości procedur i czynności stanowiących podstawę opinii biegłych. Nie trzeba dodawać, że taki stan dowodowy wymaga wnikliwej oceny w zakresie znaczenia i wiarygodności wszystkich pozostałych dowodów, w tym także tych, które, niespójne z tezą wynikającą z opinii biegłych, mogą budzić wątpliwości co do osoby sprawcy.

- mając w polu widzenia wskazane wyżej założenia teoretyczne zwrócić uwagę trzeba na to, że akta sprawy dostarczyły udokumentowanych materiałów, które pozwoliły poddać kontroli poprawność przeprowadzonych ekspertyz osmologicznych,

- badania osmologiczne zostały przeprowadzane w formie ekspertyz, a w konsekwencji zostały poprzedzone postanowieniami o powołaniu biegłego i zakończone wydaniem opinii biegłego (art. 193 i nast. k.p.k.); złożone przez biegłego opinie odpowiadają wymogom określonym w art. 200 k.p.k., a ich wartość dowodowa odpowiada kryteriom, o których mowa jest w art. 201 k.p.k.,

- Sąd Rejonowy przesłuchał osoby przeprowadzające badania osmologiczne, a więc w praktyce podjął próbę ich weryfikacji; zapoznał się wnikliwie z metodologią przeprowadzenia

wszystkich czynności poprzedzających eksperyment zapachowy i samego eksperymentu; Sąd przesłuchał na rozprawie technika K. L., który pobierał ślady osmologiczne, kładł pochłaniacze, zbierał je z siedzisk foteli i krzesła oraz biegłego K. L., który wydał opinie, uwzględniając realia dowodowe niniejszej sprawy. Umożliwiło ono stronom postępowania zadawanie biegłemu pytań dotyczących opinii, ich podstaw i zgodności czynności poprzedzających ich wydanie z metodyką i wytycznymi obowiązującymi biegłych. Zakres tego przesłuchania, pozwalając jednocześnie sądowi na poczynienie bezpośrednich spostrzeżeń dotyczących wartości opinii i stopnia pewności stwierdzeń zawartych w opiniach biegłego,

- oceniając "eksperymenty" osmologiczne przeprowadzone w niniejszej sprawie wskazać należy, iż zachowano standardy które służyły zabezpieczeniu śladów zapachowych, nie istnieją wątpliwości co do metodologicznej poprawności przeprowadzenia ekspertyz śladów zapachowych; nie ma żadnych podstaw dla uznania, iż dowody osmologiczne zostały tu przeprowadzone w wadliwy sposób, z naruszeniem wypracowanych dla tego rodzaju dowodu wymogów;

- tym samym, jeżeli przeprowadzenie tego dowodu nastąpiło w sposób nie nasuwający wątpliwości co do jego waloru jako dowodu pełnowartościowego, w konsekwencji nie budzi wątpliwości, że pozwalał on na formułowanie kategorycznych wniosków o winie oskarżonej, skoro ekspertyzy te wskazały, że ślad zapachowy zdjęty z siedziska foteli oraz krzesła

w mieszkaniach pokrzywdzonych, należy do A. M.;

- finalnie wreszcie, odnosząc się do treści apelacji stwierdzić należy, że analiza argumentów przywołanych w motywach skargi apelacyjnej obrońcy w żaden sposób nie deprecjonuje prawidłowości orzeczenia, jako że podważanie wartości dowodowej opinii osmologicznej jako dowodu naukowego powinno się opierać na wykazaniu konkretnych wad opinii, nie zaś jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, na kwestionowaniu tego dowodu co do zasady, jako metody identyfikacyjnej sprawcy w ogólności; obrońca nie przedstawił bowiem żadnych konkretnych zarzutów, które w realiach sprawy podważałyby walor wiarygodności sporządzonych opinii, a skupił się na ich negacji co do zasady,

- niewątpliwie dowód z opinii osmologicznych był głównym dowodem na podstawie których poczyniono ustalenia co do sprawstwa A. M. ale nie był jedynym dowodem obciążającym oskarżoną, w konsekwencji nie był wyłączną podstawą wyroku skazującego, choć nie można wykluczyć, że nawet taki dowód, będąc jedynym dowodem wskazującym na osobę sprawcy przestępstwa, mógł być podstawą wyroku skazującego (o czym była mowa wyżej); niezależnie bowiem od prawidłowości przeprowadzenia eksperymentów osmologicznych i prawidłowości ich wyników stwierdzić jedynie należy, iż istnieją inne jeszcze osobowe źródła dowodowe wskazujące na udział oskarżonej w inkryminowanych zdarzeniach, pozwalające na przypisanie oskarżonej sprawstwa zarzucanych jej czynów; opinia osmologiczna nie stanowi bowiem

jedynego dowodu przemawiającego za sprawstwem oskarżonej; w tym zakresie należy przywołać przekonującą argumentację Sądu I instancji na str.7-11 uzasadnienia i zaprezentowane tam dowody i argumenty wskazujące na sprawstwo oskarżonej (vide: zeznania pokrzywdzonych, świadka R. C., I. K., G. N.), nie ma potrzeby jej powielania przez Sąd Okręgowy; podkreślić należy zwłaszcza twierdzenia pokrzywdzonych co do wzrostu sprawcy, koloru jej włosów, tembru głosu co współgra z osobą oskarżonej;

- znamienym jest i należy stanowczo podkreślić to, że dowód z opinii osmologicznych obciąża oskarżoną co do trzech czynów, a to ma swoją wymowę; trudno zakładać jednoczesną "pomyłkę badawczą " we wszystkich przypadkach;

- nadto nawet uwzględniając istniejący w judykaturze pogląd (np. wyrok SA w Białymstoku z dnia 29 maja 2003 roku - II AKa 90/03, KZS 12/03 poz. 33), że dowód z opinii osmologicznej stanowi jedynie istotną poszlakę, która dopiero wsparta innymi dowodami bezpośrednimi bądź chociażby pośrednimi układającymi się w zamknięty krąg, może stanowić pełnowartościowy dowód winy, stwierdzić należy, że konstatacja ta ma zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy; uprawniony jest bowiem wniosek prowadzący do stwierdzenia że nikt inny poza oskarżoną tych czynów popełnić nie mógł; z zeznań pokrzywdzonych wynika, że wyłącznie osoba , która siedziała na miejscach poddanych badaniom zapachowym, dopuściła się wskazanych przestępstw; W K. wprost twierdziła, że widziała jak

osoba ta kradła jej mienie ale bała się zareagować z obawy przed sprawczynią, że zrobi jej krzywdę;

- sprawdzono też alibi oskarżonej, co robiła w datach zarzucanych zdarzeń; Sąd usiłował zweryfikować twierdzenia oskarżonej, że pracowała w salonie gier w T. i ustalił (k. 1170) , że na ul. (...) w T. jest pustostan i nie ma żadnego lokalu rozrywkowego z grami hazardowymi; w pełni zasadna jest też konstatacja sądu, że nawet zakładając wersję oskarżonej, odległość między miastami pozwalała na popełnienie przestępstw przed południem.

Finalnie w pełni uprawniona jest teza o braku wątpliwości co do winy A. M. w zakresie przypisanego jej czynu w punkcie 1 wyroku na szkodę W. K., I. S. i Ł. L..

Ad.2. Zarzut zasadny. Apelacja obrońcy oskarżonej jest zasadna w części dotyczącej czynu popełnionego w dniu 31 sierpnia 2021 roku, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonej od popełnienia tego czynu.

Nie można skazać oskarżoną na podstawie tylko pewnych poszlak, które pozwalają na wyciągnięcie pewnych domniemań i przypuszczeń a które jednak nie stanowią dowodów, pozwalających na jednoznaczne wykazanie jej winy. Jeżeli te dowody nie pozwalają na jednoznaczne, ponad wszelką wątpliwość, wykazanie winy oskarżonej, to sąd nie ma innego wyjścia, jak tylko wydanie wyroku uniewinniającego.

Nie sposób bowiem zaakceptować ustalenia Sądu Rejonowego, iż zebrane dowody pozwalają

na przypisanie oskarżonej przestępstwa kradzieży popełnionego w dniu 31 sierpnia 2021 roku. Wręcz przeciwnie ustalenia faktyczne w sprawie implikowały zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia tego czynu; faktycznie nie ma dowodów winy oskarżonej, ona sama ją kwestionuje a żaden dowód nie wskazuje wprost na jej sprawstwo w tej części.

W orzecznictwie zarówno Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych podkreśla się, że w procesie poszlakowym łańcuch wiążących się ze sobą poszlak można uznać za zamknięty tylko wówczas, gdy każda z poszlak będąca ogniwem tego łańcucha ustalona została w sposób nie budzący wątpliwości i uniemożliwiający jakiegokolwiek inne rozważania. O dowodzie z poszlak jako pełnowartościowym dowodzie winy oskarżonego można mówić dopiero wówczas, gdy zespół (łańcuch) poszlak rozumianych jako udowodnione fakty uboczne, prowadzi pośrednio do stwierdzenia jednej tylko wersji zdarzenia (fakt główny), z której wynika, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2021 r., IV KK 573/20, LEX nr 3294094; wyroki Sądów Apelacyjnych: w W., z dnia 11 lutego 2015 r., II AKa 439/14, LEX nr 1658991; w K., z dnia 13 maja 2016 r., II AKa 163/16, LEX nr 2051546). Ten standard zaś nie został w niniejszej sprawie spełniony w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonej na szkodę D. Ł..

W ocenie Sądu odwoławczego, kompleksowo oraz w zgodzie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceniony materiał

dowodowy nie pozwalał z całą pewnością przypisać oskarżonej sprawstwo i winę co do tego zarzutu , istniejący materiał dowodowy ujawnia zasadnicze wątpliwości, co do prawidłowości ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji w tej części.

Ma rację obrońca podnosząc, że oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, sąd przypisał zbyt duże znaczenie okolicznościom przemawiającym na niekorzyść oskarżonej a pominął te przemawiające na jej korzyść.

Reasumując rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest wynikiem następujących szczegółowych argumentów:

- co do wskazanego zarzutu brak jest dowodu pozwalającego na przyjęcie, iż to oskarżona była w mieszkaniu pokrzywdzonej, nie został zabezpieczony ślad zapachowy jak ma to miejsce przy pozostałych zarzutach, brak jest zabezpieczonych śladów linii papilarnych oskarżonej (mimo iż z zeznań D. Ł. wynikało, że sprawczyni podczas bytności w mieszkaniu nie miała na rękach rękawiczek);

- pokrzywdzona nie rozpoznała oskarżonej w sposób pozwalający na jednoznaczne, ponad wszelką wątpliwość wykazanie jej winy; w jej ocenie (k.70) sprawczyni miała ok. 40 lat (oskarżona miała lat 31), wzrost ok 160 cm (oskarżona 163 cm), włosy blond (jak w rzeczywistości), po okazaniu monitoringu stwierdziła, że nie jest całkowicie pewna, że to ta sama osoba, choć są podobne (k. 482-3), w jej ocenie mają wiele cech wspólnych jak wysokie czoło, kolor włosów, podobne zachowanie się; na rozprawie ponownie stwierdziła,

że nie jest pewna, iż oskarżona jest sprawcą kradzieży na jej szkodę, choć mają wiele cech wspólnych (kształt nosa i czaszki), jednocześnie stwierdziła, że „ tamta była szczuplejsza” (k. 1110-1111); potwierdziła niski głos sprawcy kradzieży, łagodniejszy niż głos męski ale bardziej męski niż zwykły żeński (k.1112);

- pomijając nierozpoznanie oskarżonej przez pokrzywdzoną na nagraniu monitoringu, nie sposób jednoznacznie uznać też, by obiektywnie oskarżona odpowiadała wizerunkowi osoby utrwalonej na tym nagraniu; po pierwsze wizerunek kobiety na nagraniu posiada zbyt niską czytelność, aby możliwe było jednoznaczne ustalenie, że to oskarżona; po drugie jest co prawda oczywistością, że oskarżona mogła po zdarzeniu celowo zmienić swój wygląd , naturalny jest też wpływ czasu, ale sąd odwoławczy miał bezpośredni kontakt z oskarżoną na rozprawie i nie może w sposób pewny uznać, że to ta sama osoba;

- dowodem winy oskarżonej w tej części nie mogą być zeznania policjantów R. B. i R. K., którzy przy okazji poszukiwania sprawcy kradzieży sklepowych, w wizerunku na nagraniu monitoringu z dnia 9.06 2021 roku rozpoznali oskarżoną; wizerunek kobiety na nagraniu posiada zbyt niską czytelność, aby możliwe było ustalenie, ponad wszelką wątpliwość, iż to ta sama osoba; nawet zakładając ową tożsamość, nie ma podstaw dla przyjęcia, iż ta sama osoba nagrana w czerwcu na ulicy (...) jest sprawcą na ulicy (...) sierpnia, że była w mieszkaniu pokrzywdzonej i dokonała kradzieży jej mienia;

- nie można też mówić o podobnym sposobie działania oskarżonej (modus operandi) skoro we wszystkich pozostałych przypadkach kradzieży, oskarżona poznawała pokrzywdzone „na mieście” podczas zakupów i niejako wyłudzała wejście do ich mieszkań a w przypadku D. Ł. sama weszła do budynku, „ zapukała” do jej mieszkania; także użyte argumenty dla zdobycia zaufania tej pokrzywdzonej nie były tożsame z pozostałymi; wreszcie regułą było korzystanie przez oskarżoną z maseczki na twarz i rękawiczek a w niniejszym przypadku miała odsłoniętą twarz i ręce, co winno ułatwiać jej identyfikację; dlatego też brak pewnego rozpoznania jej przez pokrzywdzoną, ma swoją doniosłość;

- nie sposób zatem uznać iżby nieodparta logika wydarzeń czy proste doświadczenie życiowe pozwalało na uznanie sprawstwa oskarżonej; nie istnieje ciąg poszlak wskazujących na powyższe; każdy wskazany wyżej dowód jest jedynie poszlaką, nie wiążących się ze sobą w łańcuch poszlak, który można byłoby uznać za zamknięty; w konsekwencji brak jest podstaw do stwierdzenia jednej tylko pewnej wersji zdarzenia, z której wynika, że nikt inny poza oskarżoną czynu przestępnego popełnić nie mógł.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił A M. o od popełnienia zarzucanego jej w tej części czynu.

Wniosek

<p>Obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonej zasadny w części dotyczącej przypisania oskarżonej czynu popełnionego w dniu 31 sierpnia 2021 roku na szkodę D. Ł.; zebrane dowody nie pozwalają na przypisanie oskarżonej przestępstwa kradzieży w tym dniu; faktycznie nie ma bezpośrednich dowodów winy oskarżonej, ona sama ją kwestionuje a żaden dowód nie wskazuje na jej sprawstwo w tej części. Nie można bowiem skazać oskarżoną na podstawie poszlak, które pozwalają na wyciągnięcie tylko pewnych domniemań i przypuszczeń a które jednak nie stanowią dowodów, pozwalających na jednoznaczne wykazanie jej winy. Jeżeli te dowody nie pozwalają na jednoznaczne, ponad wszelką wątpliwość, wykazanie winy oskarżonej, to sąd nie ma innego wyjścia, jak tylko wydanie wyroku uniewinniającego.</p> <p>W pozostałej części, co do popełnienia przestępstw na szkodę W. K., I. S. i Ł. L., wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego, skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji pozwalającej na zmianę zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie; apelacja w tym zakresie zawiera odmienną a przy tym gołosłowną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonej i sprowadza się do stwierdzenia,</p>		

że dowód osmologiczny nie jest pełnowartościowym dowodem w postępowaniu karnym, nie sposób nadać mu waloru niepodważalnego dowodu prowadzącego do identyfikacji sprawcy; tymczasem badania osmologiczne zostały przeprowadzane w formie ekspertyz, a w konsekwencji zostały poprzedzone postanowieniami o powołaniu biegłego i zakończone wydaniem opinii biegłego; przeprowadzenie tego dowodu nastąpiło w sposób nie nasuwający wątpliwości co do jego waloru jako dowodu pełnowartościowego, w konsekwencji nie budzi wątpliwości, że pozwalał on na formułowanie kategoriycznych wniosków o winie oskarżonej; co więcej dowód z opinii osmologicznych choć był głównym dowodem na podstawie których poczyniono ustalenia co do sprawstwa A. M., to nie był jedynym dowodem obciążającym oskarżoną, w konsekwencji nie był wyłączną podstawą wyroku skazującego.

Finalnie nie ma żadnych podstaw do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji w tej części.

<i>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	<i>PODLEGAJĄCE</i>
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<i>ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i>	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Orzeczenie o winie oskarżonej co do popełnienia przestępstw na szkodę W. K., I. S. i Ł. L.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak wyżej. Brak było podstaw do ingerencji sądu odwoławczego w orzeczenie pierwszoinstancyjne z uwagi na prawidłowość dokonanej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów a w konsekwencji na zasadność poczynionych ustaleń faktycznych. Wyrok w tej części odpowiada prawu i podlegał utrzymaniu w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że: - uniewinniono oskarżoną od popełnienia kradzieży na szkodę D. Ł. a orzeczoną wobec oskarżonej karę pozbawienia wolności obniżono do 3 lat (pkt 1), - orzeczoną wobec oskarżonej karę łączną pozbawienia wolności obniżono do 3 lat i 2 miesiące (pkt 5), - uchylono rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody na rzecz D. Ł. (pkt 7).	
Zwięźle o powodach zmiany	
Poszczególne rozstrzygnięcia są następstwem uniewinnienia oskarżonej od popełnienia czynu kradzieży w dniu 31.08.2021 roku; stąd konieczność uchylenia rozstrzygnięcia o zobowiązaniu oskarżonej do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej kwoty 6.500 złotych tytułem naprawienia szkody; wobec uniewinnienia oskarżonej od jednego z zarzutów orzeczoną wobec oskarżonej karę pozbawienia wolności obniżono do 3 lat . Wobec częściowego uniewinnienia oskarżonej kara wymierzona przez Sąd Rejonowy za czyn przypisany, byłaby rażąco niewspółmiernie surowa do stopnia jej	

winy i stopnia społecznej szkodliwości jej czynów. Oczywistym bowiem jest, iż w każdym wypadku wymierzania kary sąd winien baczyć, aby całokształt represji karnej nie przekraczał stopnia winy (tzn. by nie wymierzono kary ponad winę sprawcy, chociażby przemawiały za tym potrzeby prewencji indywidualnej i ogólnej). Nadto wymierzając karę należy mieć na uwadze uprzednią karalność sądową oskarżonej, jej odpowiedzialność w warunkach recydywy.

Dlatego też Sąd zmienił zaskarżony wyrok poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonej do 3 lat, uznając ją za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości jej czynu oraz że spełni ona wobec niej cele kary w zakresie wychowawczego oddziaływania a przy tym jest adekwatna do stopnia winy.

Konsekwencją obniżenia jednostkowej kary pozbawienia wolności było też obniżenie kary łącznej do 3 lat i 2 miesięcy. Realia niniejszej sprawy wskazują bowiem na zasadność wymierzenia kary z zastosowaniem zasady asperacji, ale zbliżonej do zasady absorpcji. Jednoznacznie przemawia za tym niezbyt długa odległość czasowa między poszczególnymi czynami.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (uwzględniając treść wyroku TK z dnia 20.12.2022 roku w sprawie SK 78/21);	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4.	Sąd zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciążył

Skarb Państwa, uznając, iż uiszczenie ich byłoby dla oskarżonej zbyt uciążliwe z uwagi na częściową zasadność apelacji obrońcy oskarżonej; nadto mając na uwadze aktualną sytuację majątkową i rodzinną oskarżonej oraz jej pobyt w zakładzie karnym, zaszyły okoliczności wymienione w art. 624§1 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk,

PODPIS